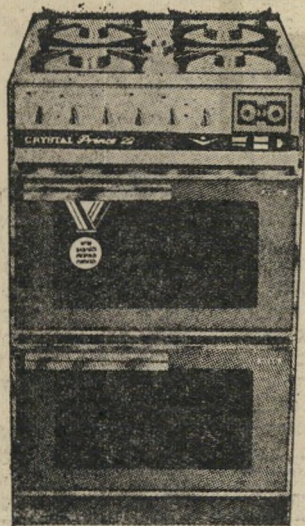

למרות ההתייקרות

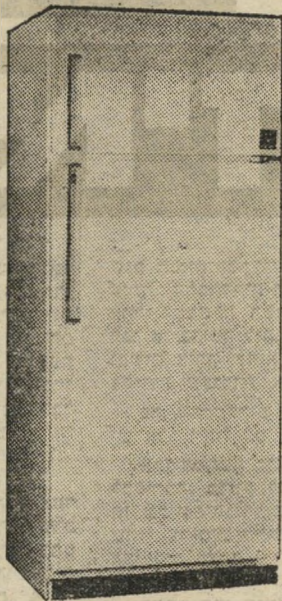
אנו מתשיכים..

זו ההזדמנות שלך
לרכוש אחד ממוצרי קריסטל המעולים במחיר מוזל
היכנסי עוד היום ורכשי

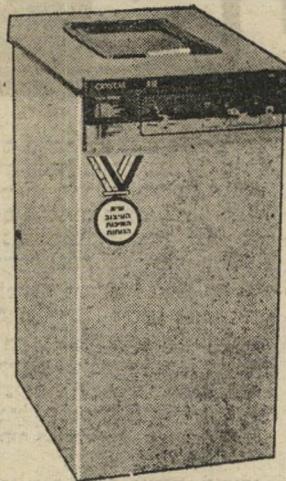
טיב יוקרה * שיצוב

תנור בישול "פריגס"

מקרר פרזידנט

מכונת כביסה "לידי"

קריסטל

גם בעוד 20 שנה תהיי מאושרת עם

רוני יוני
בגדי ילדים

להשיג:
בחנויות שקם,
כלבו שלום
ובחנויות בגדי ילדים

תן טרמפ
לחייל

הם נתנו לי מענק
- 1,000 לירות

ועוד אמרו תודה

חסכון
10000

הבנק
הבינלאומי
הראשון

מראה על אי-ביקאותו העצום בכל מה שמתרחש במרחב.

מקורות המידע שמהם שואב הלורד את ידיעותיו ידועים לשימצה זה כמה דורות, בשל צביעותם ובשל חוסר-האיון שמאפיין את תגובותיהם. דהיינו משרד-החוץ של בריטניה. ולדאבוני אני חייב להוסיף, ש-הכתמה הנ"ל משוכתבת כרומן אשר כל

(המשך בעמוד 14)

דרך-הייסורים

של פצוע

צה"ל

התגייסתי לצה"ל בשנת 1971, והשתחררתי ב-1974. שרתתי ב-חיל-האוויר. בתוקף תפקידי, אי-שם בארץ, הייתי נוסע במשאית צבאית לעיר הקרובה לבסיס, כ-23 יולי מארגן הסעות-בידור. ב-14 יולי 1973, יום ראשון, עלינו כ-14 חבר'ה למשאית שאמורה היתה לצאת חזרה לבסיס. המשאית הייתה נהוגה בידי חייל שיכור. וכצפוי מנהגים שיכורים, במקום להגיע לבסיס, הגענו לבית-החור-לים. התוצאה היתה: 12 פצור עים ו-2 הרוגים. אני הייתי פצוע באורח בינוני.

עקב תאונה זו קיבלתי המלצה לצל"ש, מאחר שחף פציעתי רצתי מרחק גדול, יחסית, להזיק עיקר עזרה.

המשכתי לשרת בצה"ל עד לשיחרורי, בתאריך 4.9.74. אז החלו הצרות. מתאריך זה ועד ל-27 באוקטובר '74 הסתובבתי ללא עבודה. לאף אחד זה לא הזיז, ולאף אחד לא היה איכזר. ב-27 באוקטובר התחלתי לעבוד כפקיד-קבלה בבית-החייל באילת, עבודה שהיתה תפורה ב-התאם למיגבלותי עקב הפציעה. החזקתי מעמד בעבודה כ-4 בעה חודשים בלבד, שכן בגלל בריאות לקויה פוטרת, בתאריך 5.3.75. מאז אני מסתובב בטל, לא עובד, ולמישרד-הביטחון לא איכפת.

פניתי לשלוחת מישרד-הביטחון באילת, ושם השיבה לי פקידת ה-מישרד, בתיה: "מטערת מאוד, כל עוד מישרד-הביטחון לא הכיר בך כנכה צה"ל, אני לא אוכל לתת לך שום עזרה ולא אוכל להשיג לך עבודה."

בתאריך 14.7.75 נקראתי ללוע-דה רפואית. התייצבתי לפני ר-פא אחד - ולא שלושה, כמקו-בל בכל ועדה כזו. מן הרגע ש-נכ-נסתי לחדרו של הרופא, יחסו אלי היה בערך כך: אני נכנס, אומר שלום - ללא מענה. הרו-פא אומר לי: "שב, מה כואב לך, אם בכלל כואב לך?"

באותו רגע התחשק לי לקום ולהלביש לו את הכיסא על ה-ראש, אבל ויתרתי. הראיתי את מקום הכאבים והוא אמר לי להתפשט. נכנסתי אל מאחרי הפרגוד ושכבתי על המיטה. הוא בא, מימש קלות את איזור ה-פציעה, ואמר לי לקום ולהתלבש (כל זאת, מבלי להעיר עין במי-מכים הרפואיים ובלי להציץ ב-תצלום-הרנטגן).

קמתי, התלבשתי, חתמתי על מיטמך שהרופא הגיש לי, ויצאתי את החדר בידועה ברורה שהווע-דה הזאת היתה לחינם. מאז ועד השבוע איני יודע מה עלה בגור-ל בקשת. לא נותר לי אלא לפנות למישרד-הביטחון, לשר-הביטחון, לראש-המשלה, פנייה חוזרת לשר-הביטחון, להחזיר את פניקס-המילואים, ואם כל אלה לא יעזרו - לפנות לשר-הפנים כדי להחזיר את העודת-הזהות ולוותר על אזרחותי.

לא אתפלא אם גם זה לא יהיה איכפת לאף אחד.

אלימךך שרוב, אילת